

Karel IV. a víra

Druhá část výstavy prezentuje Karla IV. jako hluboce věřícího člověka. Karlova osobní zbožnost se prolínala se všemi jeho veřejnými i soukromými aktivitami. Projevovala se nejenom v nadprůměrně dobrých vztazích k papežskému stolci, které vedly až ke zřízení pražského arcibiskupství (1344), ale i v osobních vazbách k představitelům českého vysokého kléru a také k podpoře a budování církevních institucí a staveb.

Současně ale Karel IV. využíval i moci a bohatství církve ve svůj prospěch. Nevyhýbal se vojenským střetům, ale většinu života dával přednost diplomatickému jednání před přímou ozbrojenou konfrontací. Součástí jeho politické strategie proto byla úzká spolupráce s církví. Církev pro něj hrála důležitou roli nejenom v náboženském životě, ale byla nástrojem domácí i evropské diplomacie.

České království s Portugalskem spojovali někteří svatí patroni. Vedle svatého Jakuba to byl především svatý Jeroným, který se mezi benediktiny a učenici v Čechách odedávna těšil zvláštní úctě. Jeho kult v Čechách vrcholil za vlády Karla IV., který vyzdvihl jeho slovanský původ. Roku 1347 byl Jeroným prohlášen za hlavního patrona nového pražského kláštera benediktinů. Založení kláštera, zasvěceného sv. Jeronýmovi a dalším svatým, bylo součástí programu korunovace Karla IV. na českého krále v září roku 1347.